

Luka Janeš

Mag. phil. (Filozofski fakultet u Zagrebu), doktorski studij
ljanes@unizg.hr

Logosni fa(š)izam

Više od šezdeset proljeća nakon pada Hitlera i Mussolinija, pedesetak nakon smrti Lenjinova ponositog nasljednika Staljina (te popratnog velikoratnog trijumfa “antifašističkih” slobodarskih američansko-zapadnjačkih trupa), tvrdim da je “fašizam” (pri fašizmu ne pojmim famozni talijanski politički pokret, nego kategoriju prisile, nasilja, tiranije i nametanja protivne volji pojedinca/naroda) još uvijek miljama udaljen od istrebljenja, dok je simbolika fašističke/nacističke ikonografije jeftino, ali veoma efikasno instrumentalizirana kao dogma namijenjena zakrivanju sviju ostalih tendencija kategorijalno-fundamentalnog fašiziranja, obojanih neslobodom, prisilom i nasilnim nametanjem ideologija raznih vrsta, kalupa i oblika. Navedeno je, reklo bi se, samo još jedna od natruha ljudskog odviše ljudskog.

Pa tako, suvremenom javom naizgled nevidljivo marširaju: “fašizam” promidžbene industrije šarenih boja što psihu mami; “fašizam” policijskog nasilja (koje je po “ljepoti” fenomenološkog izričaja u rangu doba Drugog svjetskog rata, ali koje high-tech medijskim instrumentarijem biva zataškivano do beskraja); klerikalni “fašizam” opsesije somom upakirane u duhovnost; “fašizam” marxističkog odbijanja sviju drugih etosa onkraj materijalističkog “transklasnog” birokratizma upakiranog u nišu “ljevičarstva”; birokratskog “fašizma” koji nas polako ali sigurno nahodi ka kiborškoj ontici; flašizam dostupnosti alkoholnih napitaka koji život znače, dok istodobno smrtni predstavljaju otrov; medijski lobotomizirajući “fašizam”, kapitalistička bešćutna bankarsko-financijska fašizarija, ili pak “Faceizam” društvenih mreža koji nas pod krinkom smanjivanja globalnih dimenzija i svakotrenog povezivanja sve dalje odvede i u beskonačna prostranstva alijenacije. Ili pak akademski referencijalni fahizam-mediokritetizam čije se lampice alarma aktiviraju pri izboru svake

pojedinačne originalnosti, svake iskre autentičnosti i stila koji odskaače od creda akademskog krda.

A što, pak, reći o “fašizmu” terminološkog onaniranja, toliko svojstvenog aktualnom znanstveno-filozofskom gospodstvu koje mnije da gomilanjem grčko-rimskih termina automatski i misao postaje kvalitetnijom i bezvremenijom? Pih... tih “fašizama” ima za izvoz, te se pitam opstaje li uopće kao paradigma, sred suvremene društvene zajednice, ikakav oblik nefašizma?

Na(j)dalje, posebice su mi interesantni klerikalni i komunistički fašizam, za koje tvrdim da su ponosita dječica iste kategorijalne majke upakirana u šarene boje altruizma, nalik na narkotički bombon namijenjen za upijanje ideoloških sokova i popratno napajanje kva-zi-integrativnim erosom ponad kojeg vazda vreba narcistička nadsebičnost, uz neminovno namirenje vlastite zadnjičnosti, te koji nas lišava potencije mereološke ekscentrične pozicionalnosti i konstelativnog konteksta. Dok se mladi ogrijevaju križevima i crvenim zvezdama, njihovi mladenački sokovi bivaju cijedeni u korita perverzne, nepokretne arhaike krezubog, vječno nemladog jurskog parka, što je u stanju lomiti svjetlost NOVOG eonima. Pođimo, pođimo, oh vijugo mladenačka, pođimo u faširanac zvan “napisana sloboda”...nek kote se srdžbe i strahovi dok povijesnost biva izrugivana ponavljanjem iste ulice i istog stupa u koji se valja svakodnevno zabijati, tupo i nefilozofično.

Svi navedeni “fašizmi” kategorički su objedinjeni ohološću mesa – somantičkim jednodimenzioniranjem, miljama udaljenim od duha (kojeg defnicijski uzimam epohalnim zbirom izboja pojedinih psiha, no to je tema za neku drugu pripovijest), dok psiha predstavlja svojevrsnog slugu “tjelesnariji”, materijalističkoj maniji udaljenoj od uma (*nousa*), od Isusove krvi na mesnatom križu do Marxovih ekonomskih materijalističkih egzaktnih postulata, iznošenih putem masa hodočasnika taštine koji slijepo srljaju k verigama narcizma, autizma i neslobode – upakirani u, ranije navedene, prozračne boje slobodah.

Umovi “omladine” bivaju faširani masnim prstima n-“fašizama” čiji narcistični *poesisi* pokušavaju nametnuti partikularni interes na-

uštrb drugih...*hop hop*...bitno je u glas uskliknuti antifašizam!!!..i zlodusi neslobode učas nestaju... Bitno je kliknuti “fašizam” i potencija revolucionarne sržine učas biva transmutirana u herojstvo i hipstersku teleološku opravdanost.

Pak si mislim, kad se već svakojaki “fašizam” uspijeva prodati, što se ne bi uzmogao prodati i *Logosni fašizam* – “fašizam” istine i slobode, na tragu Rousseauove prisile na slobodu, ali još prodornijeg, sabirućijeg, posve sunositog, integrativnog, bestidno kauzalnog i deontičkog, gotovo gravitacijski opravdanog u kontekstu povijesne nužnosti.

Pozivam se na misli velikog Heraklita koji mniješe da je Logos jedan vječan i nepropadljiv (dijalektička shizofrena sržina SVEJEDNOTE), te dubinski vjerujem u *veličnikovu* vječno živu vatru i neobuzdanost te dijalektičke SVEJEDNOTE, koja kao sveobuhvatni plamen će raspaliti suho lišće akademske i ine svakodnevice, te zasjati u bojama Velikog podneva (pritom ne mislim na nuklearnu bombu ili kakvu drugu eksplozivnu napravu) nastrojenog seberadajućem etosu, a transmutiranog u paradigmatu, u sveti zakon sušti.

Kada navodim sintagmu *Logosni fašizam*, na umu nemam pravnu tvorevinu nikakve pojedinačne oholosti mesa, nikakvog sebičnog lapurlatičkog sužnjiranja “drugih”. On zor je čistog Logosa, svjetlosti sunositog sofosa što sve nas spaja. “Fašizam” je, utoliko što sve nas sunosito sintetizira, bezpredrasudno i bez pitanja spaja, i nameće nam svjetlosni, luciferijanski put istine vječnije od materije, od grijeha sebičnog narcizma. Jedino “on” u rukama nosi ključeve Velikog podneva – mosta do aktualizacije istinskog humanizma. Kad navodim termin humanizam, ne mislim na onaj povijesno prihvaćeni *schrot*, koji od Cicerona naovamo interpretativno nosi predznak plemenitosti, redovito bivajući iskorišten za najniže oblike provođenja oholosti mesa, korupcije, uz zaspljepljujući sjaj babilonskih baklji ispunjenih srdžbom i strahom.

“Fašizam” to je smijeha, plemenite sprdnje, stvarne istine, oslobođenja, učenja, nepretka i konstitutivnosti... On ne visi okačen o kuke arhaičnih simbola koji verigiziraju potenciju napretka, već čistim dopaminom i serotoninom penetrira i reflektira domenama

nihilizma bezbudućnosne svakodnevice. Logosni “fašizam” probija kategorijalne limite do same svjetlosti božanske SVEJEDNOTE (kad pišem božanske, ne mislim na kakvo univerzalno svevideće meritorno biće, već na evolutivni odnos koji sve i svo nas sunosito spaja u jedinstveni dijalektični logosni organizam), te željeznim zakonom sunositosti legitimira drevno zrenje o slobodi kao spoznatoj nužnosti, transmutirajući je u mereološku akcidenaciju deonički obilježenu pomaganju drugima, i to ne zbog njih samih, već zbog potvrde organizmičnosti SVEJEDNOTE, zbog potvrde spajanja pod zlatno-zelelim zakonitim suncem sunositosti. Pod *Logosnim fašizmom* tope se klase, kaste, simbolomanska svećenstva, verige tradicionalizma, kulturološke zamke i obmane, politička bludna voštanica, krutost nenasmijanosti, te prije svega narcizam koji ne samo da moralno degradira bivstvujuća, već i degradira kogniciju, sužavajući odabir na nekakvu mesnatu nakupinu zvanu subjekt, nakupinu magnetički satkanu za sabiranje srdžbe i straha. Stoga, sestre i braćo, zaplovimo prapornim valovima *Logosnog fašizma* k rađanju slobode, novog i neistrošenog svijeta.

Čujete li ga kako kuca iza ugla, čujete li? Približite um... svjetlosno penetriranje ne gine.

Braćo i sestre, ulovimo Minervu, tu zlobnu pticu statike, i žrtvuimo je na Velikopodnevnom oltaru sebespoznađe, i krenimo...